

Teicamu

gatavību

ražas novākšanai

Līvānu pilsētas
bibliotēka

Daudz darba pašlaik lauku darbaļaudim. Rūpīgi jākopj rušināmās kultūras, jāsaģādā lopbarība ganāmpulkam. Un cik vairs ilgi, kad druvās izies kombaini un plaujmašīnas. Lielākajā daļā saimniecību ziemāji sola labu ražu. Cik no tās sabirs apcirķos, atkarīgs no tā, kā būs sagatavojušies novākšanai, cik ātri un organizēti veiksīm šo lielo un atbildīgo darbu.

SODIEN JAU JĀBEIDZ PRIEKSDARBI RAŽAS NOVĀKŠANAI—JĀBŪT KĀRTĪBĀ KŪLĪŠU SEJĒJIEM, KOMBAINIEM, KUĻMAŠĪNĀM, JĀBEIDZ SAKĀRTOT KALTES, KLĒTIS, GRAUDU TĪRĀMAS MASĪNAS. Rajonā ir daudz tādu saimniecību, kur prasmīgi organizēts ražas novākšanas tehnikas remonts. Piemēram, Odzienes kolhozā pilnīgā darba kārtībā abi kombaini, arī Seces padomju saimniecībā divi kombaini jau izremontēti un trešo pabeigs sagatavot darbam tuvākajās dienās.

Taču visā visumā kombainu remontā nav iepriecinoša aina. NO 125 KOMBAINIEM SAGATAVOTI DARBAM PAŠLAIK IR 73. Nepiedodami vilcinās ar šo svarīgo darbu mūsu pirmrindas kolhozs «Draudzība». Darba kārtībā te ir tikai nupat saņemtais jaunais kombains, bet pārējie trīs prasa lielāku vai mazāku remontu. Kolhoza inženieris b. Belūns atteicās no Lauktechnikas darbnīcu pakalpojumiem, bet pašiem darbs ieldzīs. Mežāres padomju saimniecībā neviens no trīs kombainiem vēl nav gatavs darbam. Inženieris b. Strupulis noskaņots nesteigties, jo laika vēl esot diezgan. Aplami rikojas kolhozā «Uz priekšu», kur neremontē esošos kombainus, bet gaida, kad saņems jaunu. Tāda nogaidīšanas politika var novest pie bēdīgiem rezultātiem. Citās saimniecībās, kur cer uz jaunām mašīnām, tomēr gatavo darbam arī vecās.

Šogad ar katru kombainu jānovāc 150—200 hektāru graudaugu. To VĀRĒS TĪKAITAD, JA NE VIEN MAŠĪNAS BŪS LABĀ KĀRTĪBĀ, BET JA BŪS ARĪ LABI KOMBAINIERU KADRI. Dažās saimniecībās kombainieri trūkst. Tie jāizrauga no labāko mehanizatoru skaita nosūtīšanai uz Saukas mehanizācijas skolu, kur organizēti īslaicīgi kursi.

Pavisam bēdīgs stāvoklis ir ar labības plaujmašīnu remontu. Pa istam to sagatavošana darbam vēl nav pat sākusies. Labākajā gadījumā tas savestas pie smēdēm un apskatītas, lai noteiktu remonta rakstus un apjomu. Vispār nav sākts plaujmašīnu remonts Atašienes padomju saimniecībā un vairākos kolhozos.

Ļoti daudz trūkumu arī kuļmašīnu, labības kaļšu, noliktavu sakārtošanā. Ir pēdējais laiks sākt arī šos darbus, lai tiktu ar tiem galā līdz labības novākšanas sākumam.

SAIMNIECĪBU VADĪTĀJIEM, SPECĀLISTIEM UN PARTIJAS PIRMORGANIZĀCIJU SEKRETĀRIEM NOPIETNI JĀIZANALIZĒ STĀVOKĻIS RAŽAS NOVĀKŠANAS PRIEKSDARBOS, LIETISKI JĀAPSPRIEZ SIS JAUTĀJUMS KOLHOZA VALDES SEDE, PADOMJU SAIMNIECĪBAS RAŽOŠANAS APSPIEDE VAI PARTIJAS SAPULCĒ. NEDRĪKST PIELAUT PASPLŪSMI — DARBU NORISE DIENDIENĀ JĀKONTROLĒ, LAI LAIKUS VĀRĒTU NOVERST PIELAUTOS TRŪKUMUS. NO INŽENIERIEM UN MEHĀNIĶIEM JĀPRAISA PERSONĪGA ATBILDĪBA PAR RAŽAS NOVĀKŠANAS TEHNIKAS SAGATAVOŠANU. PIRMS RAŽAS NOVĀKŠANAS SĀKUMA JĀSARIKO TEHNIKAS GATAVĪBAS SKATES. TĀS PALĪDZĒS ATSEGT VIENU OTRU KĻŪDU UN LAIKUS TO IZLABOT.

Runājot par teicamu sagatavošanos ražas novākšanai, nedrīkstam aizmirst vēl vienu svarīgu uzdevumu. KATRĀ SAIMNIECĪBĀ VAJADZĪGS RŪPĪGI PĀRDOMĀTS DARBA PLĀNS UN GRAFIKS. Tajā jāparedz, kādu tehniku izmantot, jānosaka darba apjoms katrai mašīnai, cilvēku izvietojums, transporta līdzekļu nodrošinājums un citi pasākumi. Katrai brigādei jānodrošina precīzs uzdevums. Nebūs lieki atgādināt, ka darbs jāplāno tā, lai ražu novāktu īsā laikā un bez zudumiem, paredzot visu spēku un iespēju izmantošanu. Cik slikti, ja šāda pārdomāta plāna nav, pierāda lopbarības sagāde, kas daudzās rajona saimniecībās nav izplānota un tāpēc norit pasplūsmē. Atbildīgajai ražas novākšanas laikā to pielaut nedrīkstam.

Lai cik rūpīgi izremontētās mašīnas un izplānots darbs, kļūmes darba gaitā vienmēr var atgadīties. Ar tām jārēķinās, tās jāparedz. Lauktechnikas rajona nodaļai, kolhozu un padomju saimniecību inženieriem un mehāniķiem jādara viss, lai rezerves daļu trūkuma dēļ nevienai mašīnai ražas novākšanas laikā nenāktos stāvēt dikā.

SEPTĪNGADES CETURTĀ GADA RAŽA JĀNOVĀC ORGANIZĒTI — ISOS TERMIŅOS. Tāpēc atlikušajā laikā jāstrādā saspriņdzināti, lai teicami paveiktu visus prieksdarbus. Nomaļus nedrīkst stāvēt arī komjaunatnes organizācijas un ciemu padomes. Komjauniešu pārbaudes reidi, vietējo padomju deputātu kontrole palīdzēs ātrāk un ar labāku kvalitāti sagatavoties ražas novākšanai.

TĪKAI TAD, JA NEATLIKSIM DARBUS UZ PEDEJO DIENU, BET VEIKSIM JOS LAIKĀ, BŪSIM GARANTĒTI PRET PASPLŪSMI UN NEORGANIZĒTĪBU RAŽAS NOVĀKŠANĀ.

KOMJAUNATNES STARMETIS

Sākums labs

Uz galda glīti, pelēki vāki. Tajos glabājas Jēkabpils gaļas pārstrādāšanas uzņēmuma komjauniešu sapulču protokoli, dokumenti, kas atspoguļo visas pirmorganizācijas darbu. Tikai vienu — tos dežīgos strīdus, kas izraisījis iekvienā sapulcē — šīs kārtīgi aprakstītās lapas neatspoguļo. Par to nav nekādu piezīmju.

Gandrīz katru reizi, kad komjaunieši sanāk vienkopus, runāts par to, kā cīnīties pret zudumiem, ko varētu darīt, lai pazeminātu produkcijas pašizmaksu. Komjaunieši

aktīvi darbojas štabā, kas noorganizēts cīņai pret zudumiem.

Kas tad īsti ir padarīts? Rubļos vai kilogramos to ir grūti novērtēt. Neviens to nav vēl izdarījis. Pati sekretāre Marija Dzenovska saka: — Mūsu komjaunieši nav padarījuši daudz. Un tomēr...

Sajās dienās īstenoja vienu no komjauniešu ierosinājumiem. Runa ir par zarnu taukiem, kurus agrāk pārstrādāja kā tehniskos taukus. Bet tagad... Tā bija komjauniete Anna Kokina, kas sapulcē teica:

— Nav saprotams, kādēļ zarnu

taukus nesavāc un nepārstrādā pārtikai.

— Vajag izgatavot īpašu stendu, un viss būs kārtībā! — papildināja citas meitenes.

Tagad šis stends ierīkots, un jau savākti pirmie kilogrami tauku. Tā uzņēmumam radās iespēja palielināt pārtikas tauku ražošanu.

Komjaunieši seko, lai savāktu visas asinis, lai pat vissīkākie ādas gabaliņi nokļūst tālākai apstrādei.

Nevar nepastāstīt arī par to, kā komjaunieši cīnās pret tiem strādniekiem, kas necenšas uzturēt kārtībā darba vietu vai atļaujas smēķēt strādājot. Var taču gadīties, ka papirosu pelni nokļūst produkcijā. Arī tā rodas zudumi. Lai sargās tie, kas strādā neuzkoptā darba vietā! Komjauniešu sanitārā kontrole var ierasties gan no rīta,

hoznieki gatavojas saņemt savu pilnu augļu.

Biedrs Kārkliņš pastāstīja:

— Kolhoza tīrumos šogad pirmo reizi strādās četri kombaini. Divus no tiem — SK-3 un SK-4 saņemam šogad. Viens no tiem — SK-4 ir ar puskāpurķēžu braucošo daļu. Pagaidām gan kāpurķēžu vietā uzlikti riteņi, bet, ja apstākļi prasīs, tos varēs aizstāt ar kāpurķēdēm. Šo kombainu vadīs pieredzējais mehanizators Jānis Bišofs. Modernais «druvu kuģis» jau samontēts un gatavs darbam. Otru kombainu steidz darbam sakārtot kombainieris Aleksejs Nazarenko un viņa palīgs Alfons Žuks. Otrā sezonā strādās piekabināmais kombains. Ceturtais kombains S-4 pašlaik vēl Lauku tehnikas apvienības

gan pēcpusdienā, kad to pavisam negaida. Pēc reida tiek izdoti zībeņi, kas parasti vainīgos «izārstē». Lūk, kaut vai gaļas sasmalcinātājs Ludvigs Rozenbergs, kam šad tad patika strādājot uzvilkt dūmu, pēc tam, kad ieraudzīja sevi zibenī, nemaz vairs nedomā pārkāpt darba sanitāros noteikumus.

Varbūt paveikts patiešām vēl nav daudz, nav vēl izsmeltas visas iespējas uzlabot ražošanas procesu. Taču sākums labs.

Jāvēlās, lai komjaunieši vēl drošāk meklētu iespējas, kā cīnīties pret zudumiem. Par šo svarīgo uzdevumu jādomā diendienā, jādomā noteikti un mērķtiecīgi.

I. TĒRAUDS

PADOMJU DAUGAVA

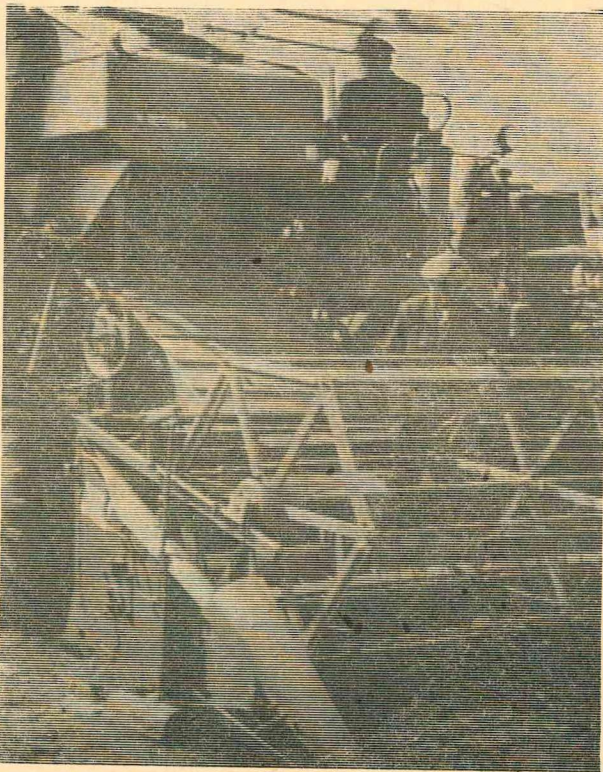
LATVIJAS KOMUNISTISKAS PARTIJAS CENTRALAS KOMITEJAS UN LPSR MINISTRU PADOMES LAIKRAKSTS JĒKABPILS TERITORĪĀLAS KOLHOZU UN PADOMJU SAIMNIECĪBU RAŽOŠANAS PĀRVALDES ZONA

Nr. 24 (2719)
22. gads

Otrdien,
1962. gada 10. jūlijā

Maksā
2 kap.

Drīz druvu kuģi atstās ostu

remontdarbnīcās. Labvēlīgos apstākļos mūsu kombaini spēs dienā novākt 30 hektārus un vairāk labības.

Apkārtne reljefs kolhozā paugurains, tāpēc izmantosim arī kūlīšu sējējus un labības plaujmašīnas. Pēc neliela remonta un sakārtošanas darbam gatavas būs 10 plaujmašīnas. Pašlaik saimniecībā ir viens kūlīšu sējējs, līdz ražas novākšanas sākumam saņemsim vēl vienu, bet trešo mums dos šefi — Rīgas lauksaimniecības mašīnu rūpnīca.

Novāktās labības žāvēšanai saimniecībā ir divas stacionārās «Vishom» tipa kaltes un pārvietojamā graudu žāvētava «Kuzbass». To kopējā jauda ap 50 tonnu graudu diennakti. Bez tam ir arī viena plauktiņu tipa kalte.

Saimniecības gādīgie šefi atsūtījuši arī citas mašīnas. Kolhozniekiem lieti noderēs modernais «Imanta» tipa tīrkūlējs, graudu transportieris, ko darbina ar elektromotoru. Šīs mašīnas jau no pērnā gada ir mūsu rīcībā.

Ražas novākšanas mehanizācijas līmenis šogad būs ievērojami augstāks nekā agrāk. Panākumu atslēga mehanizatoru rokās. Valde izstrādājusi un pieņēmusi jaunu darba apmaksas/kārtību mehanizatoriem ražas novākšanas laikā. Kombainieriem tā noteikta šāda: par normu — pieci hektāri labības novākšanu — 3,5 rubļi, par katras tonnas graudu nokulumu — divi kilogrami graudu.

Viesītes kolhoza ļaudis apņēmības pilni ātri un bez zudumiem novākt šā gada ražu.

Kombainieris Aleksejs Nazarenko (uz kombaina vadības tiltiņa) un viņa palīgs Alfons Žuks gatavo savu jauno «druvu kuģi» SK-4 atbildīgajam darba cēlienam.

D. ZELTIŅA foto

Paldies čaklajiem palīgiem

Kolhoza «Lēpina ceļš» ļaudis ar patiesu prieku noraudzījās uz saviem mazajiem palīgiem — Mazsalves astoņgadīgās skolas audzēkņiem, kas īsā laikā izravēja un izretināja turpat 5 hektārus cukurbiešu. Ieraudzījuši, ka nezales draud nomākt pupu sējumus, skolēni steidzās tīrumus izravēt. Pēc dažām dienām piecu hektāru lielajā plantācijā saulē gozējās tikai zaļoksnējās pupas.

Skolas direktors Malvīnes Grebežas un vecākās pionieru vadītājas Emīlijas Griškānes vadībā čakli strādāja 5., 6. un 7. klašu audzēkņi. Ik dienas sējumus kopa 30—40 mazie talcinieki. Sevišķi čakli strādāja Milda un Jānis Mēneši, A. Kondruša un citi skolēni.

Liels paldies čaklajiem talciniekiem!

A. AUZĀNE,
kolhoza «Lēpina ceļš» agronome

NO PĀRSKATA UN VELEŠANU SAPULCĒM PARTIJAS

PIRMORGANIZĀCIJĀS

Komunistiskā darba kustības vilcienam — zaļo ceļu

Dzelzceļa dienesta darbiniekiem ir populārs izteiciens: «Vilciens brauc pa zaļo ceļu». Tā ir kustība uz nosprausto gala punktu bez pieturām un traucējumiem. Viesītes šaursliežu dzelzceļa depo kolektīvs par savu tuvāko mērķi nospraudis izcinīt komunistiskā darba depo nosaukumu. Partijas pirmorganizācijas komunisti šīs dienas notikuma šajā pārskata un vēlēšanu sapulcē analizēja un vērtēja noieto ceļa posmu. Ar gandarījumu viņi atzīmēja: viesītiešu komunistiskā darba vilciens traucas pa zaļo ceļu. Komunisti kļuvuši par tā vadītājiem un kustības organizatoriem.

Trijās komunistiskā darba brigādēs, kas jau izcīnījušas šo godpilno nosaukumu, strādā 70 procentu depo kolektīva locekļi. Komunistiskā darba kustība aug dziļumā un plašumā. Kopš tās sākuma ievērojami uzlabojusies darba disciplīna, līdz minimumam izskausti kavējumi un nobebojumi. Tabele ar personīgajiem numuriem, kas kalpoja kontrolei, tagad no ceha aizvākta. Dzelzceļnieki gājuši vēl tālāk. Instrumentus un materiālus, ko agrāk izsniedza, izdarot attiecīgu atzīmi, tagad katrs depo darbinieks var bīvi saņemt. Nav bijis gadījuma, kad kāds instruments pazustu.

Nākošo pasākumu — pāreju no gabaldarba uz brigāžu darbu daži dzelzceļnieki uzņēma ar bažām:

— Kā nu būs ar darba ražīgumu? Vai izpildīs remonta uzdevumus un citus pasākumus?

Bažas izrādījās veltas. Darbs kļuva vēl ražīgāks. Šā gada pirmajā pusgadā plānoto 4,5 procentu vietā darba ražīgums pieaudzis par 5,1. Kurināmā ietaupīšanas uzdevums pārsniegts par 9 procentiem, pārvaldījumu pašizmaksas pazemināšanas plāns — par 4 procentiem. Arī citi ražošanas rādītāji izpildīti ar uzviņu.

Ar lielu entuziasmu strādā depo racionalizatori. Vieni no visaktīvākajiem izgudrotājiem ir partijas pirmorganizācijas sekretārs Pēteris Šmuksts, komunisti Nikolajs Zabalujs, Jānis Ābols, kā arī bezpartejiskie — inženieris Miķelis Eizvertiņš, kalējs Teodors Morics un citi. Pagājušajā gadā racionalizatori iesniedza 35 priekšlikumus. To kopējais ekonomiskais efekts 11.000

rubļu. Sogad jau iesniegti 20 priekšlikumi ar tādu pat kopējo ekonomisko efektu.

Komunistiskās kustības jaļoksne — asni redzami arī citur. Depo ļaudis nolēmuši, ka viņi var iztikt arī bez bibliotēkā. Turpmāk depo bibliotēkas grāmatas būs brīvi pieejamas visiem kolektīva locekļiem.

— Labi darbs sokas pašiem — jāpalīdz arī šefības kolhoza ļaudim gūt tādas pat sekmes, — spriež dzelzceļnieki. Kolhozā «Ezerkrasts» viņi palīdzējuši iekārtot elektrolīnijas kalves un gatera elektrifikācijai, izremontējuši vairākas lauksaimniecības mašīnas, izstādījuši automašīnu mazgāšanas stendu, izgatavojuši uzskates aģitāciju. Sogad dzelzceļnieku kolektīvs šefības saimniecībā ir nostrādājis jau 90 cilvēkdienas.

Panākumi nav izraisījuši pašapmierinātību depo komunistu vidū. Pārskata ziņojumā un debatēs partijas biedri atklāti runāja par trūkumiem, par to, kas kavē komunistiskās kustības vilcienam uzņemt straujāku gaitu.

Sini gadā dzelzceļa kustībā divas reizes pieļauts brāķis. Tas nopietni satraucis visu kolektīvu. Kā personīgu neveiksmi to pārdzīvo visi kolektīva locekļi. Komunistiskā darba kolektīvā brāķim nav vietas! Partijas biedri norūpējušies, ka komjaunatnes pirmorganizācijā apdzīvis iniciatīvas un entuziasma uguni. Kādreiz rosīgajā DOSAAF pirmorganizācijas darbā šodien vērojamas pasivitātes pazīmes. Lielāku rosmi komunisti grib panākt kultūras darbā. Šodien plaši pazīstami dzelzceļnieku sportisti — smagsvarnieki, pūtēju orķestris, bet ne visi sen skatītāji ar gandarījumu uzņēma depo pašdarbnieku priekšnesumus.

Kā redzams, komunistiskās kustības vilcienam Viesītes dzelzceļnieku kolektīvā vēl lielas iespējas gaitas paātrināšanai. Partijas pirmorganizācijas sekretāra pienākumus komunisti atkārtoti uzticēja racionalizatoru kustības entuziastam Pēterim Šmukstam. Viņš nav mašīnists, bet partijas biedri pārliecināti, ka komunistiskās kustības vilciena organizatora pienākumus viņš izpildīs sekmīgi! Semafora zaļās ugunis aicina uz priekšu.

D. SLIKSĀNS

KOMJAUNATNES PIRMORGANIZĀCIJĀS

Tukšgaitā

... Ir komjaunatnes pirmorganizācija kolhozā «Lidums». — Tiesa, — piebilst biedrs, kas rajona komitejā nodarbojas ar uzskaiti, — tā nav liela, bet tomēr darbojas...

Esam kolhozā «Lidums» un iepazīstamies ar komjaunatnes pirmorganizācijas darbu. Astoni komjaunieši strādā kur kurais, sliņķu viņu vidū nav. Iepriecinoša parādība. Bet vai ar to, ka šejienes jaunieši līdzīgi jebkuram no mūsu zemes pilsoņiem veic savus noteiktos ikdienas pienākumus attiecīgajā ražošanas iecirknī, sākas un beidzas pirmorganizācijas darbs? Acīm redzami, nē! VLKJS Statūti prasa no ikvienas pirmorganizācijas kļūt par jaunatnes masu saliedētāju lieliem kopīgiem darbiem, komjaunieša avangarda lozmas nodrošināšanu ikvienā sabiedriskās dzīves pasākumā.

— Darām, ko varam un kā protam, — atbild komjaunieši.

Tāpēc veltīgi taujāt, kas iznācis no komjaunatnes organizācijas apņemšanās būt par kukurūzas audzēšanas šefiem. Komjaunieši Imants Norkalis savu vārdu turējis, bet vairāk arī nav darījis. Lūk, kam nenāktos debatēt ar kolhoza komjauniešiem, ka sējumu kopšanu varētu lielā mērā paātrināt, ja bez brigadieriem par organizatoriem un tiešiem darba veicējiem kļūtu pirmorganizācija, tās atsevišķi biedri. Viņi lielā mērā varētu pastieidzināt arī siena plauju. Tas svarīgi vēl jo vairāk tāpēc, ka mainīgie laika apstākļi lopbarības sagādātājiem liek rīkoties sevišķi izveicīgi. Izžuvis šo sienu vajag arī nogādāt uz šķūņiem. Jā, ir daudz problēmu šajā pirmorganizācijā, kas gaida savu atrisinājumu.

— Nevaram kaut ko kolektīvi uzsākt tikai tāpēc, ka pilnīgi apsticis organizatoriskais darbs. Kopš gada sākuma nav notikusi neviena sapulce, nevienas jautājums nav nedz apspriests, nedz izlemts, — atzīst pirmorganizācijas biedri. Tā vien liekas, ka pirmorganizācijas sekretāre Marija Ignatāne kaut kur nozudusi. Atri viņai aizmirsusies biedru uzticība. Nē, kolhoza b. Ignatāne nav atstājusi, bet par pirmorganizācijas lietām viņai interese pazudusi. Tādos apstākļos saīrs kolektīvs, un katrs dara, ko prot un kā iedomājas.

Nevar nepieņemt komjaunietei L. Mutulei, kas domā, ka šī sadrumstalotība ir par cēloni pirmorganizācijas biedru rindu neaugšanai.

Pēc komjauniešu uzskaites dokumentiem spriežot, pirmorganizācija pārstājusi uzņemt jaunus biedrus kopš 1957. gada, atskaitot vienīgo izņēmumu — b. Osāni, kura komjaunatnē uzņēma pērnā gadā. Bet

jauniešu, kas vēlētos un varētu kļūt par VLKJS biedriem, kolhozā nav mazums.

— Par iestāšanos komjaunatnē esmu domājusi, — saka Bernadota Ancāne, — bet pie mums tikpat kā nav organizācijas.

Aizmirsusi komjauniešus arī partijas pirmorganizācija. Te derētu atgādināt b. Subņikovam, ko komunisti ievēlējuši par savas pirmorganizācijas sekretāru, ka neaug ne tikai komjauniešu rindas, bet arī partijas pirmorganizācija necenšas uzņemt par partijas biedriem tos komjauniešus, kuriem ir seši, astoņi un vienam — Jānim Rudzītam — pat 12 gadu VLKJS biedra stažs.

Partijas pirmorganizācija nav nodarbojusies ar šo svarīgo jautājumu, aizmirsusi, ka pašplūsma šajā ziņā var izrādīties ļoti kaitīga.

K. VARLEJS

Šķirnes ganāmpulks — saimniecības lepnums

Vairākas saimniecības vēl maz domā par ganāmpulka uzlabošanu un tur mazvērtīgus bulļus, kuru priekštečiem ir zems izslaukums un tauku saturs pienā, vai pat bulļus bez dokumentiem. Šie bulļi nevar būt ganāmpulka uzlabotāji, bet to negrib saprast, piemēram, kolhozos «Lidums», «Rīts» un citos. Kolhozā «Lidums» izmanto vaislai pašu audzētos bulļus, kuriem ir zemi šķirības un ražības rādītāji. Šeit nav nevienas tīršķirnes gov. Ražība visām ir ārpus klases.

Jāraugās, lai novietnēs, kurās govīs apsēklo mākslīgi, neatrastos bulļi, jo tad var notikt ciltstrakstu sajaukšana. Diemžēl, kolhozos «Leņina karogs», «Cīņa», «Ausma», Kārļa Marksa šo elementāro prasību neievēro.

Saimniecībām, kuras vēl nav likvidējušas mazvērtīgos bezšķirnes bulļus, tie nekavējoties jālikvidē.

Ganāmpulka zelta fonds ir labi jaunlopi, no tiem atkarīga ganāmpulka tālākā izveidošana. Tādēļ ik gadus jāatlasa ganāmpulka remontam vērtīgākās telītes, kas cēlušas no labiem priekštečiem, jāizvieto tās atsevišķi labākos kopšanas un turēšanas apstākļos. Ļoti nepareizi rīkojas to saimniecību speciālisti, kuri pieļauj vaislai atlasītām telītēm ganīties vienā barā kopā ar gaļai paredzētajiem telītiem.

Lielāka vēriba veltījama telīšu apsēklošanai. Nedrīkst apsēklot vāji attīstījušās telītes ar mazu dzīvsvāru, jo no tādām mēs augstazīgas govīs izaudzēt nevaram. Kolhoza «Jāņupe» vadītāji un speciālisti līdz šim pievērsuši maz vēribas telīšu atlasēi. Ir sēklotas telītes, kurām mazi dzīvsvāri, kādēļ arī slaucamās govīs ir sīkas un mazraizīgas. Telēm lecināšanas vecumā jābūt vismaz 300—350 kilogramu dzīvsvaram.

Labus naudas ienākumus gūst saimniecības, pārdodot jaunlopus šķirnes lopu sagādes kantorim. Pārdodot ar dokumentiem, telju dzīvsvaram un mātes ražībā jābūt vismaz otrajā klasē. Pārdodot jaunlopus vaislai, naudas ienākumi uz pusi lielāki, nekā tos pašus dzīvniekus realizējot gaļā. Šķirnes dzīvniekus ar dokumentiem var pārdot tikai tās saimniecības, kas ved ciltis dokumentāciju. Katrā

Komjaunatnes rajona komitejas biedri zina, kāds stāvoklis kolhoza pirmorganizācijā, bet taisnojas ar tāliem ceļiem, pirmā sekretāra b. Egliša atvaļinājumu.

Bet vai tie būtu objektīvi iemesli, kas attaisno faktu, ka šī pirmorganizācija aizmirsta? Ir taču komitejai savs aktīvs — pirmā kārtā komitejas locekļi (viņu skaits ir diezgan paprāvs), tad kāpēc gan nedot kādam no biedriem uzdevumu nokārtot veselu virkni organizatorisko trūkumu, palīdzēt kolhoza komjauniešiem ar padomu? Droši vien komjaunatnes rajona komiteja un kolhoza partijas pirmorganizācija nāks pie secinājuma, ka ilgāk turpināties tāds stāvoklis nedrīkst.

K. VARLEJS

Kad dziesma kļūst karavīrs un vārds — ierocis

Rīgā. Arod biedrību kultūras nama skatuve. Skan Arvīda Zilinska populārās dziesmas «Mana dzimtene jaukā» ievads. Vārdi pārtrūkst, un uz skatuves uznāk meitene:

— Dārgie biedri! Par partiju, par komunismu padomju tauta dzied savās dziesmas. Un visa pasaule aplaudē tai — jaunās sabiedrības cēlājam...

Balss mazliet trīc, viņa drusciņ uztraucas... Tā sāka savus priekšnesumus republikāniskajā aģitbrīžu skatē Jēkabpils rajona Līvānu kultūras nama pašdarbnieki. Un meitene, kas teica šos dedzīgos vārdus, nebija neviena cita kā šī draudzīgā kolektīva locekle Valija Cercene.

Aina sekoja ainai. Uz skatuves krokodils, kas nelaimīgi sadauzījies, staigādam pa bijušās Krustpils pilsetas izrakņātājam ielām. Savu sniegumu demonstrē abstraktās mākslas pārstāvji. Skatītājiem attēlotais kļūst pilnīgi saprotams, kad viņi noklausās pašu aktieru izsmieļošus paskaidrojumus. Vainīgie tiek izpērti kā ar nātrēm.

Priekšnesums beidzas. Aplausi. Mājās viņi atgriežas ar izcīnīto otro vietu. Tas ir liels panākums, kas spārnā vēl nopietnākam darbam.

Kad isti sāka savu darbību aģitbrīgādē? Ja kolektīva vecumu mērotu gados, skaitlīs nebūtu liels. Bet, ja mēģinātu saskaitīt, cik daudz trūkumu aģitbrīgādē palīdzējuši novērst, tad... Bet ne jau skaitļi ir galvenais. Galvenais ir tas, ka aģitbrīgādē veicina mūsu augsmi, cinās pret visu veco, iesīkstējušo, pret trūkumiem, kas traucē mūsu dzīves augšupeju.

— Mēs slavējam čaklos darba darītājus, — saka kultūras nama vadītāja Skaidrīte Čerņecova, — kas aģitbrīgādes darbā ieguldījuši daudz pūļu, — bet, ja vajag, mums ir arī efektīgas zāles...

Un viņa stāsta par aģitbrīgādes koncertu Līvānu antibiotiku rūpnīcā. Jau iepriekš tika savākti un apstrādāti fakti. Daudzi bija patīkami pārsteigti.

... Lūk, uz skatuves uznāk aģitbrīgādes dalībnieks Andris Lucēns. — Labi savu darbu veic rūpnīcas sporta organizators Teodors Šteinbergs. Kādu dziesmu jūs vēlaties šovakar paklausīties?

Puisis mazliet apmulst. Viņam — dziesma!

Bet pēc brīža jau sieviešu ansamblis dzied skanīgu dziesmu par saulaino Tbilisi.

Pašdarbnieki uzzināja, ka strādnieki Silavs un Artemjevs pārāk bieži mil lietot stiprus dzērienus. Viņiem, lūk, ko nācās dzirdēt koncertā. Uz skatuves iznāk Pēteris Muktupāvels:

— Daži biedri no jums rīkojas tā kā tai dziesmiņā... Nu, bet paklausieties vispirms dziesmiņu, varbūt uzminēsiet, kam tā veltīta. Un pa visu zāli noskanēja:

Gadās kādreiz puīši tādi,
Katram gadu trīsdesmit,
Piena vietā spirtu dzer...

Un pēc dziesmas visiem kļuva zināms miklas atmiņojums. Vainīgie sarka, dusmojās, taču nācās izdarīt secinājumus.

Jā, it visus trūkumus aģitbrīgādes makšķeres, teleskopi un mikroskopi izvelk dienas gaismā, un pēc tam vairs retais iedrošinās uzvesties pa vecam.

Patlaban aģitbrīgādē pošas ceļā uz Krimu, lai tur sniegtu dažus koncertus un arī dalītos pieredzē ar turienes pašdarbības kolektīviem.

Kad viņi atgriezīsies, būs atkal braucieni uz kolhozu un rūpnīcu klubiem, atkal skanīgās dziesmas cildinās čaklos ļaudis, asa kritika vērsīsies pret trūkumiem, kas vēl šad tad sastopami mūsu dzīvē.

I. BERTHOLDS

Līdzināties pēc pirmajiem

Pirmie rajonā skābbarības sagatavošanu no sētajām un savvaļas zālēm uzsākuši kolhozu «Draudzība», «Odziņa», «Vārpa» un «Ozols» kolhoznieki. Virszemes stīrpās salikti pirmie simti tonnu sulīgās masas. Pašlaik skābbarības sagādē visvairāk veikuši kolhoza

«Draudzība» ļaudis. Šeit ieskābēts 450 tonnu skābbarības.

Pavisam šajās saimniecībās ieskābēts vairāk nekā 800 tonnu zaļās masas.

M. KROMIŅS

Tikai labas kvalitātes skābbarību!

Lai nerastos zudumi

Mūsu saimniecībā skābbarība mājlopu barības devās ieņem arvien noteicošāku vietu, kādēļ ik gadus cenšamies uzlabot skābbarības kvalitāti, meklējot jaunas metodes skābēšanā. Esam uzsākuši daudzgadīgo zālāju skābēšanu.

Zaļo masu skābējam tikai virszemes apaļās stīrpās. To lielums ir atkarīgs no skābējamās masas daudzuma, jo jāraugās, lai iesākto stīrpu pabeigtu 2—3 dienu laikā.

Lielu zudumi var rasties, masai nepareizi vai pārāk lēni ieskābstot. Vēl labu laiku pēc augu nopļaušanas turpinās to šūnu elpošana. Tā kā augu šūnas vairs neuzņem barību no augsnes, tās dzīvo no tām vielām, kas atrodas ieskābētajā masā — cukura, cietes. Tāpēc pazeminās sagremojamo olbaltumvielu daudzums. Ir noskaidrots, ka katrs grāds, par kuru pieaug temperatūra ieskābētajā masā, palielina arī sausas zudumus. Sakarsušā masā pilnīgi izzūd dzīvniekiem svarīgais karotīns. Tā kā augu šūnu normāls elpošanas process var noritēt tikai gaisa klātbūtnē, tad svarīgi skābēšanu pabeigt 2—3 die-

nu laikā. Masu rūpīgi noblīvējam, lai izspiestu gaisu, kas atrodas augu stublājos un starp sasmalcināto augu daļiņām, tā izslēdzot augu elpošanas procesu.

Skābējot virszemes stīrpās un blīvēšanai izmantojot traktor DT-54, iegūstam daudz lielāku noblīvējuma pakāpi nekā tvertnēs un torņos. Tāpēc virs zemes skābētās masas kvalitāte ir augstāka. Skābbarības stīrpu veidojam tieši lopu novietņu tuvumā, lai ziemā skābbarība nebūtu lieki jāpārvadā. Esam novērojuši, ka, skābējot virszemes stīrpās, zudumi sasniedz 10—15 procentus. Seit jāpieskaita mehāniskie zudumi, kas rodas skābēšanai sagatavotajai masai nobirstot, aizplūstot skābbarības sulai. Tā satur viegli izmantojamās barības vielas. Tāpēc, lai panāktu sulas visminimālāko noplūdumu, kas sevišķi svarīgi, skābējot kukurūzu un biešu lapas, stīrpu pamatu veidojam no salmiem, tad tikai liekam zaļo masu. Salmus un pelavas liekam arī vēl apakšējās stīrpu slāņos, kārtām ar kukurūzu vai biešu lapām. Šādi rīkojoties,

skābbarības sulas lielu daudzumu uzsūc salmi un pelavas, kas reizē ar zaļo masu arī labi ieskābst. Ieskābētos salmus un pelavas lopi labprāt ēd.

Meklējot jaunas metodes virszemes skābēšanā, skābbarības kvalitātes uzlabošanai esam nodomājuši veidot virszemes stīrpu ar nelielu, līdz 0,5 metra betonētu pamatu, ar slīpu padziļinājumu. Šādi veidojot virszemes skābbarības stīrpu, vērtīgā sula neaizplūdis.

Pašreiz, kad laiks ir lietains, lai skābbarības masa nebojātos, iedarbojoties uz to no ārpusē lietotiem ūdeņiem un gaisma, kas veicinātu augu elpošanu, tūlīt pēc masas noblīvēšanas stīrpu nosedzam. Kā segmateriālu lietojam salmus un pelavas 10 centimetru biezā slānī, tūlīt uzsējot graudus stīrpu virskārtā. Graudiem sadīgstot, izveidojas blīva velēna, kas labi nosedz skābbarības masu, aizkavē bojāšanos. Jāsaka, ka zudumi ir vismazākie, ja skābē pēc iespējas lielākās stīrpās. Pie kam jāievēro, ka vismazākie zudumi virszemes skābēšanā ir, masu skābējot gubveida apaļās stīrpās. Tāpēc mēs skābējam tikai šādā veidā. Pašlaik esam jau ieskābējuši pāri par 450 tonnām zaļās masas.

S. ZARIŅA,
kolhoza «Draudzība» agronome

Skābējam

katru dienu

Pastāvot nelabvēlīgiem laika apstākļiem, rupjās un sulīgās lopbarības sagādē jāpārvar lielas grūtības. Tāpēc pašlaik jāprot prasmīgi izmantot katru labāka laika stundu. Kolhozam «Odziena» jānovāc 178 hektāri un 162 hektāri dabisko pļavu. Pašlaik novākti 40 hektāri sēto un 30 hektāri pļavu zaļu jeb 21 procenti no visas pļaujamās platības.

Dienās, kad nav iespējams strādāt siena sagādē, visus spēkus pārsvežam skābbarības sagatavošanai. Pašlaik, kad dabīgie un sētie zālāji zied, tos var izmantot skābbarībai, jo tajos barības vielu un vitamīnu ir daudz vairāk nekā pāraugušā zālē. Kā esam pārliecinājušies praksē, āboliņa zaļā

masa labāk ieskābst, ja āboliņam pievieno stiebrzāles — timotiņu, auzeni un ganības nenosēto zāli. Tā arī rīkojamies. Lai veicinātu skābēšanas procesu, dodam arī sālš piedevas. Turpmākā skābēšanas gaitā vīķu, sliktāko dabisko pļavu zaļās skābēšanā pielietosim amonjaka ūdeni vai karbamīdu.

Skābbarības sagatavošanā ievērojam to, ka tā jāgatavo īsākā laikā, lai novērstu pašsakaršanu, kas samazina barības vērtību. Tāpēc, vadoties no pagājušā gada pieredzes, skābbarības sagatavošanai organizējam vairāku brigāžu kolhozniekus. Iesākto objektu pabeidzam 1—

2 dienās. Pēc tam nekavējoties tai pašā dienā tvertni nosedzam.

Skābēšanai vispirms izmantojam skābbarības torņus, kā arī mazākas bedres un tranšijas. Tagad, kad tās piepildītas, uzsāksim skābēšanu virszemes stīrpās. Pieredze virszemes skābēšanā ir jau no iepriekšējā gada. Tā kā kukurūzai šogad nav labvēlīgi augšanas apstākļi aprēķinām, ka vajadzīgās 2500 tonnas skābbarības varēsim iegūt tikai tad, ja ieskābēsim ap 800 tonnu zālāju. Uz 6. jūliju bijām ieskābējuši 150 tonnas zaļās masas. Darbus turpinām.

J. BEBRIS,
Odzienas kolhoza agronoms

Paātrināsim lopbarības sagādi

Lai sagatavotu pietiekošu daudzumu rupjās un sulīgās lopbarības, šogad brigāžu ļaudīm būs ko pastrādāt. Pavisam kolhozā vajadzīgs sagatavot 800 tonnu laba daudzgadīgo zālāju siena un pāri par 2100 tonnu skābbarības.

Šī gada untumainie dabas apstākļi neļauj intensīvi ik dienas ievākt sieni. Āboliņš, timotiņš un cita zāle pāraug, līdz ar ko pamazām zaudē sagremojamās olbaltumvielas, kas tik nepieciešamas lapiem ziemas periodā. Tādēļ, lai neaizietu bojā laba lopbarība, laukopības brigāžu ļaudis nolēma izmantot sliktās un lietainās dienas skābbarības gatavošanai. Paātrinot sēto zālāju novākšanu, mēs iegūsim lopbarību ar daudz bagātāku

IEVĒRO!

Skābbarības vērtība vispirms un galvenokārt atkarīga no barības vielu daudzuma, attiecībā un izmantojamības, kādas ir skābējamās augos.

Dažādas savvaļas zāles un mistri pāraugot pārkoksņējas un sliktāk ieskābst.

* * *

Nepieļausim skābbarības masas pārkaršanu tvertnēs, jo tad tajā lielā mērā zūd dzīvniekiem vajadzīgais karotīns. Katrs grāds, par kuru pieaug temperatūra ieskābētajā masā, palielina sausas zudumus par 0,5—1 procentu. Nepietiekoši nosēgtā masā turpinās augu elpošanas process, un tā gaitā visvairāk tiek patērēti vieglāk izmantojamie ogļhidrāti — cukurs, tad ciete.

* * *

Labi nosēgtā skābbarības masā divu, triju dienu laikā strauji pieaug elpošanas procesā izdalītās ogļskābes daudzums, kas izspiež bagātu lopbarību. Visi sētie zālāji vieglākās gāzes, tādējādi izbeidzot un dabīgās pļavas jānopļauj laikā, elpošanu.

Augu elpošana ilgāk turpinās virszemes stīrpās, kur gaiss pieklūst no visām pusēm.

* * *

Lai atklātās stīrpās pēc iespējas samazinātu masas sakaršanas procesu, tās jāgatavo pēc iespējas lielākās, spēcīgi noblīvējot. Katru dienu visietecamāk ieskābēt 0,7—1 metru biezu slāni (ap 150—200 tonnu), panākot kopēju 2,5—3 metru lielu augstumu. Skābbarību nedrīkst pievazāt ar zemi.

Kolhoza «Nākotne» trešās brigādes kolhoznieki P. Bērziņš, M. Tonkevičs, A. Sakevičs iekrauj zaļo masu vešanai uz skābēšanas vietu.

Lietainais laiks nav šķērslis

Līdz šim mūsu saimniecība nevarēja lepoties ar augstiem sasniegumiem lopkopības produktivitātē tādēļ, ka gadu no gada ievācam zemas tīklab graudaugu, kā arī lopbarības kultūru, sevišķi skābbarības kultūru ražas. Ja pērn ieguvām no vienas govts tikai 2290 kilogramus piena, tad galvenais iemesls bija tas, ka skābbarības kultūru vidējā raža bija tikai 130 centneru no hektāra, kāpēc katrai govij ziemas periodā varējām izēdināt tikai 10 centnerus skābbarības.

Šogad mūsu kolhoza kolektīvs darīs visu, lai sabiedriskajam ganāmpulkam ziemai sagādātu pietiekošu daudzumu lopbarības, lai dabisko un sēto zālāju sieni iegūtu pēc iespējas vērtīgāku, bagātāku ar olbaltumu un vitamīniem. Ceturtās brigādes ļaudis Nihantija Vasiljeva vadībā, prasmīgi izmantojot nedaudzās saulainās dienas, sekmiņi novāca dabiskās pļavas.

Jau ilgāku laiku pieturas untumains un lietains laiks, kas neļauj visā plašumā izvērst dabisko un sēto zālāju novākšanu sienam. Tādēļ nolēmām daļu no daudzgadīgajām zālēm izmantot skābbarībai. Tā kā tīrs āboliņš skābbarībai neder, jo tas nesatur augu cukurus, kas nepieciešami pienskābes baktēriju darbībai zaļās masas ieskābēšanas procesā, izraugām laukus, kuros ir vismaz 25—30 procenti stiebrzāļu (timotiņš, pļavu auzene, ganību airene un citas). Zaļo masu ekslē-

jam ar parasto eksekšmašīnu un blīvējam ar traktoru DT-54. Lai praktiski pārliecinātos, kāda veida un izmēra stīrpās skābbarība saglabas vislabāk, mēģināsim bez parastajām stīrpām veidot arī apaļās jeb tā sauktās gubveida stīrpu, ko jau praktizē daudzi mūsu republikas kolhozi. Vairāku saimniecību vadītāji vēl turas pie vecā aizsprieduma, ka daudzgadīgie zālāji obligāti jāpļauj sienam. Nenoliedzami, labas kvalitātes rupjajai barībai, sienam, kas laikā nopļauts un sagatavots un kam barības vielu zudumi pie žāvēšanas nepārsniedz 5—10 procentus, ir liela nozīme lauksaimniecības dzīvnieku ēdināšanā. Tomēr, ievērojot to, ka mūsu klimatiskajos apstākļos, un it sevišķi šovasar, barības vielu zudumi var būt līdz 50 procentu un pat vairāk, pareizāk ir ieskābēt zālājus, jo tādējādi barības vielas varam saglabāt maksimāli.

Šogad mūsu saimniecībai jāgatavo divreiz vairāk rupjās barības un piecu reizes vairāk sulīgās barības nekā pērn, jo līdzšinējais lopu skaits un to produktivitāte nenodrošina to uzdevumu izpildi, ko izvirzījuši PSKP CK marta Plēnuma lēmumi. Iestājies ļoti atbildīgs periods lopbarības sagādē. Mūsu saimniecības ļaudis labi saprot, ka bez viņu aktīvas līdzdalības šajā svarīgajā darbā nespēsim pilnīgi nodrošināt sabiedriskos lopus ar labu barību, izpildīt uzdevumus

lopkopības produktu ražošanā un piegādē valstij. Pašlaik priekšgalā iet ceturtā un trešā brigāde (brigādiēri bb. N. Vasiljevs un P. Pitkevičs). Labi savus uzdevumus pilda pļāvēji bb. J. Cīrulis, J. Auziņš, V. Saulītis, kas ik dienas pārsniedz darba normas. Pārējās brigādes beidz sējumu kopšanu un gatavoja masveidīgi sākt lopbarības sagādi.

S. MOROZS,
lauksaimniecības arteļa «Nākotne» priekšsēdētājs

Ātri aug skābbarības stīrpa. Padevējs Kārlis Ubulis strādā labi.

V. BELEVIČA foto

Sargāsim kartupeļu laukus no kaitēkļiem

Ļoti bīstams kaitēklis kartupeļu tīrumos ir lapgrauzis jeb, kā to mēdz dēvēt, kolorado vabole. No Amerikas Savienotajām Valstīm tas ievests Rietumeiropā. Kopš 1950. gada vabole atsevišķās vietās manīta Baltkrievijas, Ukrainas un Lietuvas republikās. Bez kartupeļiem tā bojā arī tomātus, baklažanus, tabaku, mit vēl uz dažiem citiem augiem.

Kaimiņu republikā — Lietuvas PSR dažās vietās konstatēti kartupeļu lapgrauža perēkļi. Šis apstāklis būtu sevišķi uzmanīgiem mūsu rajona kartupeļu audzētājiem. Jāņem vērā apstākļi, ka šis kaitēklis ļoti ātri vairojas. Mācīte grupās pa 20—30 gabalu izdēj uz lapām ap 2400 olīnu.

Efektīvas apkarošanas nolūkā svarīgi iemācīties pazīt kolorado vaboli. Tā ir vienu centimetru gara, dzeltenā krāsā ar desmit gareniskām melnām svītrām uz priekšspārniem. Apakšspārni ir sarkanā krāsā. Priekškrūšu vairogam — ir vienpadsmit melno plankumu. Vidējais — lielāks un atgādina burtu «V». Olas vabole parasti dēj lapu apakšpusē.

Kāpurs ir pilādzū krāsā. Apakšpusē tas plakans, virspusē izliekts. Katrā pusē tam divas rindīņas melno kārpīņu. Galva un kājas melnas. Mazie kāpuriņi ir ļoti kustīgi, lipīgi un tieši tādēļ viegli nokļūst no viena auga uz otru. Tie barojas no lapām. Pēc 2—3 nedēļām iesakņojas augsnē. Pēc vienas, divām nedēļām parādās jaunā paaudze. Vaboles attīstībai vislabākā temperatūra ir plus 22 grādi Celsija.

Pēc desmit dienām kopš vaboliņas parādīšanās, sākas olu dēšana. Šo procesu lielā mērā iespaido labvēlīga temperatūra.

Vabole pārziemo augsnē. Bieži tā tur paliek visu vasaru un arī nākošo ziemu. Vabole lidot, vējš tās var aiznest desmitiem kilometru tālu. Kartupeļu lapgraužiem tieši tveicīgā laikā īsi pirms vētras tieksme lidot. Sējumiem inficēšanās briesmas sagādā arī dažādi starpnieki — piemēram, transporta līdzekļi.

Lai izvairītos no postījumiem, jāievēro stingra kārtība, kas nosaka virkni pasākumu kolorado vaboles apkarošanā. Vispirms, sējumi rūpīgi jāpārbauda. Jāatrod perēkļi, kas visātrākā laikā likvidējami. Par katru tādu gadījumu vajag ziņot attiecīgam speciālistam kolhozu un padomju saimniecību ražošanas pārvaldē Jēkabpilī.

Cits karantīnas objekts ir kartupeļu nematode (Heterodera rostochiensis) — apaļš tārpis apmēram

viena milimetra garumā. Tas parasti parazitē kartupeļu saknēs vai arī bumbuļos. Inficētiem augiem parasti ir īsi laksti. Lapas vīst un nodzeltē. Ilgāk saglabājas tikai galotnes lapas.

Nematodes kairinājumu ietekmē izveidojas daudz sīku papildsakņu, uz kurām ar neapbruņotu aci var saskatīt sīkas lodītes magoņu sēklas lielumā. Jūlija beigās un augusta sākumā nematožu krāsa ir spoži dzeltena.

Pēc apaugļošanās mātītes organismā attīstās olīņas. Kad viss tās ķermenī piepildīts olīnām, mātīte nobeidzas un tās apvalks izveidojas par cistu. Cista var uzglabāties augsnē pat līdz desmit gadiem.

Raža kartupeļu ceriem, kuriem uzbrūk kaitēklis, ir niecīga. Bumbuļi attīstās mazi, nereti tikai rieksla lielumā. Arī par šī kaitēkļa parādīšanos nekavējoties jāziņo agronomiem un karantīnas orgāniem.

V. ULUKA,

Jēkabpils starpkolhozu augu karantīnas punkta agronome

Nākošie grāmatveži kārto valsts eksāmenus

Jēkabpils lauksaimniecības tehnikums katru gadu sagatavo lielu grupu jauno speciālistu kolhozu un padomju saimniecību grāmatvežiem. Arī šogad būs krietns papildinājums lauksaimniecībā strādājošo speciālistu pulkam. Pašlaik sākusies pēdējā zināšanu pārbauze — valsts eksāmeni. Ik dienas kvalifikācijas valsts komisijas priekšā stājas topošie grāmatveži. Viņi parāda, cik dziļi apgūtas zināšanas kolhozu grāmatvedībā, lauksaimniecības uzņēmumu finansēšanā un kredīvēšanā un citos priekšmetos. Mācību un praktiskās apmācības laikā daudz apgūts. Zināšanas ir, tāpēc audzēkņu atbildes rit raiti. Pirmajos eksāmenos valsts kvalifikācijas komisija tikai ar teicami novērtējusi Intas Slapjumas, Maijas Slavas, Mudites Dimsones, Līgas Galviņas un citu audzēkņu zināšanas. Atzīme ne vienmēr ir galvenais. Darbs rādīs, kāds Tu esi, jauno speciālist! Zināšanas būs celamaize Tavam darbam un dzīvei. A. NADEŽNIKOVA,

Jēkabpils lauksaimniecības tehnikuma pasniedzēja

Autobusi devušies

tālā reisā

Dažas dienas atpakaļ daudzi rīdzinieki redzēja braucam pa pilsētas ielām glītu, patīkamos toņos nokrāsotu autobusu «Latvija» kolonu. Divas autobusu grupas ar desmit mašīnām katrā devās ceļā uz Maskavu, no kurienes tās tālāk caur Leningradu un Viborgu brauks uz Helsinkiem, lai apkalpotu VIII Vispasaules jaunatnes un studentu festivāla dalībniekus. Pirmās autobusu grupas vadītājs ir Rīgas autobusu virsbūvju rūpnīcas eksperimentālā ceha priekšnieks b. Lebedevs, otrās grupas vadītājs — montāžas ceha vecākais meistars b. Asars. Autobusus vada pieredzējuši šā uzņēmuma šoferi, kā arī vairāki maskavieši.

Mūsu kolektīvs ar lielu pacīlātību izpildīja godpilno pasūtījumu izgatavot 30 autobusus Vispasaules jaunatnes foruma dalībniekiem, — saka rūpnīcas direktors S. Beļizovs. — Visi montētāji, krāsotāji, it sevišķi rūpnīcas jaunieši, strādāja ļoti radoši un lika lietā visu savu meistarību.

Sajās dienās ceļā dosies arī pēdējā autobusu grupa.

Attēlā: šoferis Augusts Miezišs veic pēdējos priekšdarbus pirms došanās tālajā ceļā.

LTA fotohronika

STARPTAUTISKAIS APSKATS

ALŽIRIEŠU TAUTA NOBALSOJUSI PAR NEATKARĪBU

1962. gada 1. jūlijs — neatkarības referenduma diena — tiks zelta burtiem ierakstīts Alžīrijas vēsturē. Alžīriešu tauta šai dienā nobalsoja par savas dzimtenes neatkarību. Francijas virskomisārs Alžīrijā nodeva savas pilnvaras Alžīrijas pagaidu izpildorgānam, kas saskaņā ar Eviānas vienošanos triju nedēļu laikā sarīkos Alžīrijā Nacionālās sapulces vēlēšanas. Alžīrijas Republikas pagaidu valdības galva Ben Heda šādi raksturoja alžīriešu tautas uzdevumus: «Alžīrija šodien kļuva neatkarīga valsts, taču cīņa nebūt vēl nav beigusies. Neatkarība nav pašmērķis. Tā ir tikai līdzeklis, kas ļaus īstenot tos ekonomiskos un sociālos uzdevumus, bez kuru atrisināšanas nav iespējams runāt par revolūciju».

Pēc 132 gadu ilgās franču koloniālās kundzības Alžīrija saņēmusi smagu mantojumu. Tās pamatiedzīvotāju dzīves līmenis ir viens no viszemākajiem visā pasaulē. Vairāk nekā 700 tūkstošiem zemnieku nav zemes. Alžīrijā praktiski nav istas veselības aizsardzības sistēmas. Lielum lielais iedzīvotāju vairākums ir analfabēti — pamatskolas apmeklē ne vairāk kā 10 līdz 12 procentu bērnu.

Desmit miljoni alžīriešu ieguvuši neatkarību, taču tas ir tikai pirmais jaunās dzīves celtniecības posms. Alžīrijas patrioti labi apzinās, ka jaunās dzīves celšanas ceļā vēl būs jāstāpjas ar lielām grūtībām. Viņi neaizmirst arī to, ka saskaņā ar Eviānas vienošanās aktiem Alžīrijas teritorijā vēl trīs

gadus uzturēsies franču karaspēks un Francija vēl 15 gadus saglabās savu jūras kara bāzi Merselkebirā.

Alžīrijas neatkarību atzinušas daudzas valstis. Padomju Savienība Alžīrijas neatkarību juridiski atzina 19. martā, pēc tam, kad tika parakstītas Eviānas vienošanās. N. Hruščovs 3. jūlijā apsveikuma telegramā Alžīrijas pagaidu valdības galvam apliecināja Padomju Savienības vēlēšanās arī turpmāk nostiprināt ar Alžīrijas valsti draudzības un auglīgas sadarbības saites.

«NEKĀDU SAVIENĪBU AR RIETUMVĀCIJAS MILITĀRISTĒMI!»

Sajās dienās Parīzes laukumos un ielās, kā ziņo Francijas prese, plīvo Rietumvācijas melnsarkan-dzeltenie karogi. Francijas valdības aprindas svinīgi uzņem VFR kancleru Adenaueru, kas Francijā ieradīsies oficiālā vizītē. Adenauera brauciena mērķis, pēc oficiālajam ziņām, ir demonstrēt abu agrāk naidīgo valstu izlīgumu un uzsvērt, ka «Francijas un Rietumvācijas tuvināšanās sekmīgi attīstās». Taču Adenauera vizīte neaprobežosies tikai ar ceremonijām. No Francijas preses ziņām izriet, ka Francijas un Rietumvācijas valstsvīri apspriedīs jautājumu par Anglijas iekļaušanos «kopējā tirgū», kā arī Rietumbeļģu problēmu un Rietumu un Austrumu savstarpējās attiecības kopumā.

Miera un tautu drošības intereses kategoriski prasa, lai tiktu likvidētas otrā pasaules kara paliekas, lai tiktu noslēgtas Vācijas miera līgums un uz tā pamata noregulēts stāvoklis Rietumbeļģē. Visiem zināms, kāds viedoklis ir kancleram Adenaueram, kas atspoguļo Rietumvācijas revanšistu un militaristu aprindu uzskatus. Viņš ir pret Vācijas jautājuma atrisināšanu miera ceļā, par pēckara robežu revidēšanu un Rietumbeļģes okupācijas saglabāšanu. Un jāsaka, ka Francijas valdības aprindas atbalsta lielāko daļu no Adenauera prasībām. Šāda Francijas varasvīru nostāja rada lielus draudus pašai Francijai. Tādēļ saprātīgi domājošie franči atgādina, ka nepilnā gadu simtenī Vācija uzbrukusi Francijai veselas trīs reizes. Nav izslēgts, viņi saka, ka šāda bēdīga prakse var atkārtoties atkal. Tieši tādēļ Adenauera vizīte Francijā izraisījusi visu godīgo franču sašutumu. 240 franču, kuru ģimenes locekļi gājuši bojā cīņā pret Hitlerismu, savā protesta peticijā rakstā: «Adenauers ir tās Vācijas kanclers, kur mudzēt mudz no esesiešu un militaristu organizācijām, turpretim fašisma pretinieki un nacisma upuri tiek visādi vajāti. Viņš ir tās Vācijas kanclers, kuras vadītāji apšaubā pašreizējās robežas un līdzīgi Hitleram spriedelē par «dzīves telpu». Savienība ar šo Vāciju liek upurēt mūsu dzimtenes neatkarību un drošību. Tā ir pretmērķis ar starptautiskā saspīlējumā izkliešanas interesēm, ar miera interesēm».

D. KASATKINS

Redaktore B. IKLAVA

Rasma Jāņa m. Avena, dzīv. Jēkabpils raj. Rītē, p. n. Rītē, ierosinājis laulības šķiršanu pret Alni Voldemāra d. Avenu, dzīv. Jēkabpils raj. Rītes c. «Kupakos», p. n. Kalnūriņi.

Lietu izskatīs Jēkabpils rajona tautas tiesa.

Jēkabpils konservu rūpnīca pērk dārzā un mežā ogas un augļus. Rūpnīcas pieņemšanas punkti: Jēkabpili, konservu rūpnīcā, Daudzses ciema «Namdaros», Ezeriešu ciema «Kūgos», Pļaviņās (Gostīņos), 1905. gada ielā, «Kampēnos».

muižnieki. Kad cerētās brīvības vietā zemniekiem nācās pieredzēt no iebrucējiem tikai visādas parestības, viņu izturēšanās pret tiem krasī mainījās.

Biržos, kur arī bija nometināts daudz franču, vēl nesen bija saglabājis vecu ļaužu nostāsts, ka bīznieši aizdedzinājuši riju, kur pānakti gulējuši iebrucēju kareivji.

Nedēļu pēc pirmā ziņojuma — 19. augustā kara gubernators Esens ziņo uz Pēterburgu, ka Jēkabpili esot veikti visi priekšdarbi tīla celšanai pār Daugavu, bet ar darbu sāksanu vilcinoties. Esens piemin arī, ka ienaidnieks atņemot visas laivas Daugavas kreisajā krastā, kas jau agrāk ticis darīts labajā krastā. Franci bieži izdarot arī rekvizīcijas Daugavas Vidzemes piekrastē, kādēļ vajadzējis daļu kavalērijas, kuras gan esot maz, izsūtīt uz Pļaviņām (patiesībā Stukmaņu muižas apkārtnē, jo Pļaviņu pilsētas toreiz vēl nebija).

(Nobeigums nākošajā numurā)

Avīze iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās. Tālruni: redaktorei — 2342, redaktors vietnieciņi — sekretārei — 2262, redaktors vietniekam — lauksaimniecības nodaļas vadītājam — 2502, partijas komjaunatnes, kultūras un skolu nodaļu vadītājiem — 2340, tiešais vadošais tīrītājs — 7. Redakcija: Jēkabpili, Brīvības ielā 212. «Падомью Даугава» — газета ЦК КП Латвии и Совета Министров Латвийской ССР в зоне Екабпилсского территориального производственного колхозно-совхозного управления.

A. STOKMANIS

Jēkabpils 1812. gada Tēvijas karā

Šogad paiet 150 gadu kopš 1812. gada Tēvijas kara. Laikrakstos lasām, ka Maskavā pie Kutuzova ielas ceļ īpašu ēku, kur uzstādīs pānorāmu par Borodinas kauju. Mazākos apmēros pānorāmu paredzēts uzstādīt Borodinas muzejā, kā apkārtnē 1812. gada septembrī notika kauja, kurā visas Rietumeiropas iekarotājs — Napoleons pirmo reizi vairs nebija uzvarētājs, kaut gan netika arī sakauts, un legāja Maskavā, bet sev par postu.

So slaveno krievu armijas un partizāņu cīņu gada maza atbalss atskanēja arī līdz Jēkabpilij.

Dodamies ar savu «lello armiju» uz Maskavu, Napoleons uzdeva maršalam Makdonaldam ar 30.000 vīru lielu karaspēku iebrukt Kurzemē, draudēt ar uzbrukumu Rīgai, lai saistītu tur novietoto 12.000 vīru lielo garnizonu, bet izdevīgā gadījumā Rīgu arī ieņemt, un ieņemt Jēkabpili un Daugavpili. Makdonalds šos uzdevumus, ko tam noteica Napoleons, kas savus maršalus uzskatīja gan par labiem taktiķiem, bet vājiem stratēģiem, arī pildīja. Makdonalda karaspēka lielākā daļa — X korpuss, kas sastāvēja no piespiestajiem franču sabiedrotajiem — prūšiem, prūšu ģenerāļa Grāverta vadībā, atvairi-

jis krievu karaspēka pretestību 7. jūlijā pie Iecavas, devās virzienā uz Rīgu. Kad prūši no Rīgas nebija vairs tālu, piesardzīgais kara gubernators Esens lika Rīgas priekšpilsētās nodedzināt, kas izrādījās par pārsteidzīgu soli, jo prūši Rīgu nemaz nemēģināja ieņemt. Makdonalda armijas mazākā daļa — VIII franču divīzija jau pirms kaujas pie Iecavas atdalījās no pieminētā karaspēka un ģenerāļa Grandžāna vadībā devās uz Jēkabpili. Pie šīs karaspēka daļas atradās arī pats Makdonalds — Jēkabpili taču viņam bija uzdots ieņemt, kamēr Rīgai tikai vajadzēja draudēt ar uzbrukumu. Pie Jēkabpils tomēr nekāda krievu karaspēka nebija, un franči (ši karaspēka daļa sastāvēja vienīgi no frančiem un viņu istajiem sabiedrotajiem — baltiešiem) ieņāca Jēkabpili 9. jūlijā bez kādas kaujas.

Makdonalds ar savu štābu apmetās tagadējā patērētāju biedrību savienības mājā, Brīvības ielā 223, kur uzturējās līdz augustam. Pirmajās dienās Jēkabpils bijusi pilnīgi pārpludināta ar svešajiem karavīriem, kamēr daļa no tiem virzījās uz Daugavpili.

Rīgas kara gubernators Esens,

kurā pārziņā bija nodota karadarbība pret Makdonaldu visā frontē gar Daugavu, savā 12. jūlija ziņojumā kancleram Rumjancevam uz Pēterburgu saka, ka pie Jaunjelgavas it kā tiekot veikti priekšdarbi tīla celšanai pāri Daugavai. Tās gan esot tikai baumas, un Esens tālāk želojās, ka nevarot dabūt nekādas skaidras ziņas, jo iedzīvotāju zemākā kārtā — zemnieki simpatizējot frančiem. Šis Esens norādījums par zemniekiem ir pareizs — smagā dzimniecībā verdzinātie latviešu zemnieki tiešām sākumā bija noskapoti ienaidniekiem par ļaunu, jo tie nāca no zemes, kur dzimniecību vairs nepazīna, un zemnieki cerēja, ka tie arī viņiem atnesīs brīvību. Napoleona armija tomēr vairs nebija franču revolucionārā armija, kas tiešām «karoja pret pilim un nesa mieru būdīnām», bet gan iekarotāju armija. Arī Napoleona vārdā nodibinātās Kurzemes un Zemgales civilās pārvaldes (rikojuma par šīs pārvaldes nodibināšanu viens eksemplārs izstādīts Jēkabpils novadpētniecības muzejā) priekšgalā gan bija kāds francūzis Šambadnēks, gados vēl pavisam jauns cilvēks, bet visi pārējie locekļi bija tie paši latviešu zemnieku verdzinātāji — vietējie vācu